

5.

Dock härmed sälle woro wi;
om twinsot, gift, podager,
med hemorrhoider, stranguri,
ei höjde smakens lager.

Nog sjukdomskonsten vunnit
men mod och färg försvunnit
från Odens wela åter.

6.

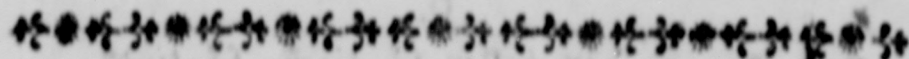
Ej lampar, grannlåtsherrar blott
wår tids beundran wäcka;
för moar ha wi damer fått,
dem fikonslös knappt tåcla;
men Nils-gälds-sedelns brister,
med foderwerk och klister
mot tidens wäld wi wårde.

7.

Men wåndom till wårt H igen
och fädrens enkla seder;
så skall wårt Sverige samna män,
dem mårar göra heder.
Ty drickom em med wärma,
för den, som will oss närma,
till Svenska åran åter!

Eäljas i Björnsteåhls Bokhandel i Stockholm.

Stockholm, tryckte hos J. Hörberg, 1825.

Den lilla Kolar-Boken.

I skogen wid milan sitter Far,
Wor siter hemma och spinner.
Wanta! jag blir wäl också karl,
Far en fästems efter mitt sinne!
Det är så mörkt långt, långt bort i skogen.

2.
Tidigt med solen jag hemifrån gick,
Friskt lif medan solen glimmar!
Till Far skall jag bära mat och drick,
Nu komma snart qvällens timmar.
Det är så mörkt långt, långt bort i skogen.

3.
Jag är ej rädder på en liten grön stig
Der jag ensam i skogen månd gånga,
Men sururna se så mörkt på mig,
Och bergen fasta skuggor så långa.
Det är så mörkt långt, långt bort i skogen.

4.
Era la la! — Friskt sinne, som foglen i flygt! —
Nu will jag springa och sjunga —
Du! utur berget det svarar så styggt,
Och ordena komma så tunga.
Det är så mörkt långt, långt bort i skogen.

5.
Ack! wore jag wäl hemma hos min gamla Far!
Jag björnen hör brumma och sjunga,
Och björnen han är den starkaste karl,
Och skonar hwarken gamla och unga.
Det är så mörkt långt, långt bort i skogen.

6.

Och fluggen den faller så tjock, så tjock,
Som en fäll, öfver ensamma leden.
Det tassar, det brastar öfver sten och stock,
Och Trollena tråda på heden.
Det är så mörkt långt, långt bort i skogen.

7.

"Uck Gud! der är ett! der är två! — i sitt garn
De mig ta — se hur gramma de svinga!
De winka! — Gud trösta mig, fattiga barn!
Här gäller för lifvet att springa."
Det är så mörkt långt, långt bort i skogen.

8.

Och natten den nedsteg och timman blef sen,
Och willare och willare blef leden,
Det tassar, det rastar öfver stock och sten
Den lilla springer på heden.
Det är så mörkt långt, långt bort i skogen.

9.

Med pickande hierta, med rosblommad lind
Wid milan hos sin far han faller ner.
Wälkommen, wälkommen får sonen min!
"Uck jag har sett Trollen och wäl mer!"
Det är så mörkt långt, långt upp i skogen.

10.

"Min son! jag satt här i så mångt år,
Och är med Guds hjälp wäl behållen.
Den rätt kan låsa sitt Fader Wår,
Han rådes hwarlen Jan eller Trollen."
Så det är mörkt långt, långt bort i skogen.

S w e n s k a S l e t.

Der fanns i Norden förr ett land,
som idel Kämpar hyste,
der bragahern och brödraband
i glada samqväm lyste:
med armen fast och senig,
till hjertat barst och enig,
der wårjde Göttern jorden.

2.

Men ock i hydda som i flott
då El i hornen fylldes;
en högtidsdag i rågad mått
med dubbelt-öl förguldes;
och därför hjeltar föddes,
hvars mod på äran stöddes
och Kroppens goda faster.

3.

Så nya länder funnos opp
och nya modewaror,
som gåfwo folket swampig Kropp
och hug till granna faror,
wår swenska nektar glömdes,
win, rack och kaffe tömdes,
som land och stjernor mattat.

4.

Ja sjelfwa mjödet affled fick,
och biens millioner
med bifall utur landet gick
till tackfammare zoner;
men Gødern åter sände
hward Norden förr ej lände,
i härar kakelackor.